

Vlaams
Parlement

stuk **1703** (2011-2012) – Nr. 6
ingediend op 11 juni 2013 (2012-2013)

Voorstel van decreet

van de heren Ludwig Caluwé, Bart Van Malderen, Kris Van Dijk
en Philippe De Coene

houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie

Amendementen

Stukken in het dossier:

- 1703** (2011-2012) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies van de Raad van State
– Nr. 3: Advies van de Strategische Adviesraad voor
Cultuur, Jeugd, Sport en Media
– Nr. 4 en 5: Verslagen over hoorzitting

verzendcode: CUL

AMENDEMENT Nr. 1

voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele

Artikel 2**Dit artikel vervangen door wat volgt:**

“Art.2 Artikel 180 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 180. §1. Dienstenverdelers geven de lineaire televisieomroepprogramma's die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, door op het ogenblik dat ze worden uitgezonden. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

§2. Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid bedoelde lineaire televisieomroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt.

De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers onderhandelen te goeder trouw en dienen hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen.

Wanneer een akkoord hierover leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, dan dienen die bij voorrang te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154.

De Vlaamse Regering kan nadere regels opleggen met het oog op de controle en/of de handhaving van deze regel.

§3. Over alle andere functionaliteiten dan deze bedoeld in paragraaf 2 onderhandelen de betrokken dienstenverdelers en de televisieomroeporganisaties, bedoeld in paragraaf 2, te goeder trouw. De televisieomroeporganisaties dienen hun toestemmingsrecht op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen. Evenwel zullen functionaliteiten die afbreuk doen aan de redactionele autonomie en verantwoordelijkheid van de betrokken televisieomroeporganisatie, altijd kunnen worden geweigerd.

§4. Indien er geen overeenkomst met betrekking tot de toestemming kan worden gesloten binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf het ogenblik dat de dienstenverdelers per aangetekend schrijven de televisieomroeporganisatie omstandig heeft ingelicht van zijn intentie tot het aanbieden van een functionaliteit waarvoor de toestemming vereist is van de televisieomroeporganisatie zoals vermeld in paragraaf 2, zullen de partijen een beroep doen op bemiddeling. De meest gereede partij zal daartoe per aangetekend schrijven gericht aan de voorzitter van de raad van bestuur van de Vlaamse Regulator voor de Media verzoeken om een bemiddelingsprocedure op te starten binnen een termijn van zeven werkdagen na ontvangst van dat verzoek. Een besluit van de Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels van de bemiddelingsprocedure, die maximaal drie maanden mag duren.

Indien de bemiddelingsprocedure niet leidt tot een akkoord tussen partijen, kan de meest gereede partij de zaak aanhangig maken bij de bevoegde rechtscolleges.

§5. Dienstenverdelers maken commerciële communicatie die deel uitmaakt van hun dienst duidelijk als zodanig herkenbaar. De bepalingen van afdeling II. Basisregels bij het gebruik van commerciële communicatie, afdeling III. Commerciële communicatie over specifieke producten en afdeling IV. Commerciële communicatie die gericht is op minderjarigen, jongeren en kinderen, deel III. Radio-Omroep en Televisie, titel II. Bepalingen over Omroepdiensten, hoofdstuk IV. Commerciële communicatie zijn van toepassing op de commerciële communicatie die dienstenverdelers brengen in hun eigen diensten aan de abonnees.

§6. Dienstenverdelers nemen alle redelijke technische maatregelen om ervoor te zorgen dat de toegang van minderjarigen tot omroepdiensten die hun lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling ernstig zouden kunnen aantasten, beperkt kan worden, of dat hun aanbod dergelijke diensten niet bevat en brengen de afnemers van hun diensten van deze maatregelen op de hoogte. Die verplichting is van toepassing op alle omroepdiensten in hun aanbod, en op de elektronische programmagids of andere audiovisuele of tekstgebaseerde informatie die deel uitmaakt van hun dienstverlening.”.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 5.

AMENDEMENT Nr. 2

voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele

Artikel 3

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 3. In artikel 216, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd door het decreet van 13 juli 2012, worden de woorden “artikel 180, tweede lid” vervangen door de woorden “artikel 180, §6”.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 5.

AMENDEMENT Nr. 3

voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele

Artikel 4 (nieuw)

Een artikel 4 toevoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 4. In artikel 218, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd door het decreet van 13 juli 2012, worden de woorden “artikel 180, tweede lid” vervangen door de woorden “artikel 180, §6”.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 5.

AMENDEMENT Nr. 4

voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele

Artikel 5 (nieuw)

Een artikel 5 toevoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 5. Dit decreet doet geen afbreuk aan rechten en verplichtingen die voortvloeien uit overeenkomsten die dienstenverdelers en televisieomroeporganisaties voor de inwerkingtreding van dit decreet hebben gesloten, noch aan de handelingen die door de dienstenverdelers voor de inwerkingtreding van dit decreet zijn verricht, voor zover zij voor de inwerkingtreding ervan volledig zijn afgelopen.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 5.

AMENDEMENT Nr. 5

voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele

Artikel 6 (nieuw)

Een artikel 6 toevoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 6. Dit decreet treedt in werking op de dag die volgt op de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

De dienstenverdelers die vandaag al één of meer functionaliteiten zoals bedoeld in artikel 180, §2, aan de eindgebruikers aanbieden, beschikken over een periode van zes maanden na inwerkingtreding van dit decreet om voor die functionaliteiten een overeenkomst te sluiten met de betrokken televisieomroeporganisaties. Is na die termijn geen overeenkomst bereikt, dan vervalt het recht om deze functionaliteiten te gebruiken. De dienstenverdelers of de televisieomroeporganisatie kan vervolgens de bemiddelingsprocedure, vermeld in artikel 2, §4, opstarten.

Artikel 2, §4, treedt in werking de tiende dag na de bekendmaking van het besluit van de Vlaamse Regering bedoeld in artikel 2, §4.”.

VERANTWOORDING

Deze amendementen willen tegemoetkomen aan de opmerkingen die de Raad van State formuleerde in zijn advies nr. 52.043 van 9 oktober 2012¹ betreffende het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/1). Het houdt

¹ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2.

tevens rekening met het advies van de sectorraad Media van 28 januari 2013 betreffende dit voorstel van decreet (hierna het advies van de sectorraad).

De indieners noteren dat de Raad van State bevestigde dat het voorstel van decreet strookt met de heersende Vlaamse gemeenschapsbevoegdheden². Wel verzocht de Raad van State om de bevoegdheidsrechtelijke context van het voorstel van decreet in de toelichting bij het voorstel te situeren. Bijgevolg vinden de indieners het gepast om de bevindingen van de Raad van State ter zake kort over te nemen:

- de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake radio-omroep en televisie – ingevolge artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen – omvat de bevoegdheid om de technische aspecten van de overdracht van omroepsignalen te regelen;
- de gemeenschappen zijn daarbij zowel bevoegd ten aanzien van de omroeporganisaties als ten aanzien van de dienstenverdelers die programma's, afkomstig van omroeporganisaties, aan het publiek leveren. De bevoegdheid van de gemeenschappen wordt immers niet bepaald door de kenmerken van de spelers van de omroepmarkt, maar wel door de aard van de diensten die worden aangeboden aan de eindgebruikers;
- de verplichting voor dienstenverdelers die door het voorstel van decreet zou worden opgelegd om de lineaire omroepprogramma's onverkort en in hun geheel door te geven, valt onder de gemeenschapsbevoegdheid. De lineaire omroepprogramma's zijn immers omroepprogramma's die als omroepdiensten moeten worden beschouwd. Ook de doelstellingen van deze verplichting – het vrijwaren van de redactionele autonomie van de betrokken omroeporganisaties, alsmede het vrijwaren van de waarborgen die het Mediadecreet aan de eindgebruikers wil verlenen – kaderen volledig in de gemeenschapsbevoegdheid;
- ook de 'functionaliteiten' met betrekking tot de lineaire omroepprogramma's vallen binnen de gemeenschapsbevoegdheid, vermits het diensten betreft die vanuit het oogpunt van degene die ze aanbiedt, bestemd zijn voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan, en zij geen vertrouwelijk karakter hebben, zelfs wanneer ze op individueel verzoek worden aangeboden. De ter zake gebruikte techniek is hierbij niet relevant;
- het feit dat de betrokken lineaire omroepprogramma's het voorwerp zouden uitmaken van contractuele of intellectuele rechten, doet geen afbreuk aan de gemeenschapsbevoegdheid. Anders oordelen, zou een zinvolle uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheid onevenredig bemoeilijken.

Wat vervolgens de inhoudelijke bemerkingen van de Raad van State betreft, meende de Raad dat de eerste verplichting die het voorstel van decreet aan de dienstenverdelers zou opleggen, niet problematisch lijkt, maar dat de tweede verplichting die het voorstel van decreet aan de dienstenverdelers zou opleggen, volgens haar een beperking van het vrij verkeer van diensten zou kunnen inhouden in hoofde van de dienstenverdelers.

Vooreerst zou volgens de Raad de voorgestelde regeling de buitenlandse dienstenverdelers verplichten om vooraf de toestemming te verkrijgen van alle omroeporganisaties waarvan zij lineaire omroepprogramma's in de Vlaamse Gemeenschap aanbieden, ook van de omroeporganisaties die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, opdat deze dienstenverdelers de door hen in hun land van oorsprong ontwikkelde functionaliteiten ook in de Vlaamse Gemeenschap zouden mogen aanbieden. De Raad van State stelde vast dat dit er zou kunnen toe leiden dat de dienstenverdelers belangrijke technische wijzigingen zouden moeten aanbrengen aan hun functionaliteiten, of hun functionaliteiten minstens zouden moeten differentiëren, in functie van het al dan niet bekomen van een toestemming van elk van de betrokken omroeporganisaties waaronder de buitenlandse omroeporganisaties, om welke reden ook. Het zou volgens de Raad van State ook de toegang tot de markt kunnen beperken van buitenlandse dienstverleners met innovatieve functionaliteiten³. Het viel volgens de Raad van State niet in te zien hoe de toestemming die volgens het voorstel van decreet ook door buitenlandse omroeporganisaties zou moeten worden verleend, zou kunnen bijdragen tot bepaalde vooropgestelde doelstellingen van het voorstel van decreet, en meer in het bijzonder het waarborgen van een kwalitatief programma-aanbod, de aanmoediging van Nederlandstalige Europese producties en het veiligstellen van het pluralisme en de culturele diversiteit van de media⁴.

Rekening houdend met deze bemerkingen van de Raad van State, wordt in dit amendement de tweede verplichting voor de dienstenverdelers – mede met inachtneming van de navolgende bedenkingen – beperkt tot de lineaire televisieomroepprogramma's van de omroeporganisaties die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, van het Mediadecreet vallen.

De indieners vestigen er eerst nogmaals de aandacht op dat de Raad van State de legitimiteit van de door de indieners nagestreefde doelstellingen wel degelijk erkende, met name de bescherming van de signaalintegriteit en, in het verlengde daarvan, de bescherming van de redactionele autonomie en verantwoordelijkheid van de

² *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2, punt 3.1 tot en met 4.

³ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2, punt 5.1.

⁴ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2, punt 5.2.4.

omroeporganisaties, alsook het waarborgen van een kwalitatief programma-aanbod en het beschermen van het pluralisme en de culturele diversiteit in het aanbod van omroepdiensten⁵.

Al deze doelstellingen dragen op substantiële wijze bij tot het goed functioneren van de democratische samenleving; zij moeten dus op duurzame wijze worden gevrijwaard.

Wat betreft de bescherming van de signaalintegriteit en de redactionele autonomie en verantwoordelijkheid, hetgeen overigens in het verlengde ligt van het grondrecht van de vrije meningsuiting, merken de indieners op dat deze bekommernis sterk samenhangt met de zenderidentiteit van de betrokken televisieomroeporganisaties en hun verantwoordelijkheid ten aanzien van consumenten. Een omroep is immers autonoom verantwoordelijk voor haar televisieprogramma's en televisienetten. Het vrijwaren van de redactionele autonomie over het gehele eindproduct, dat het resultaat is van een doordacht, creatief proces, is dan ook noodzakelijk om de belangen van het free-to-airaanbod voor de kijker te vrijwaren.

Met betrekking tot de doelstelling van het aanmoedigen van Nederlandstalige producties uitte de Raad van State weliswaar enkele principiële bedenkingen. Volgens de Raad zou deze doelstelling niet als rechtvaardiging van een beperking van het vrij verkeer kunnen worden ingeroepen, aangezien deze louter economische belangen zou dienen⁶. Als reactie hierop willen de indieners van deze amendementen hun motivatie verfijnen. De bescherming van taal en cultuur is een legitieme doelstelling, die de Vlaamse overheid met proportionele middelen kan nastreven. Deze doelstelling kan geenszins worden herleid tot de bescherming van belangen van louter economische of financiële aard. Dit werd reeds herhaaldelijk door zowel het Hof van Justitie van de Europese Unie als de Europese wetgever erkend, zowel binnen als buiten de mediacontext. Zo is het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat “het doel van een lidstaat om een of meer van zijn officiële talen te verdedigen en te bevorderen” een dwingende reden van algemeen belang is, die een beperking van het vrij verkeer kan rechtvaardigen⁷. Ook de Europese wetgever heeft een dergelijke doelstelling reeds meermaals als legitiem erkend⁸. Bovendien stelt overweging 5 die de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten voorafgaat, terecht dat “audiovisuele mediadiensten zowel culturele als economische diensten [zijn]” en “het toenemende belang ervan voor de samenleving, de democratie – met name ten aanzien van het waarborgen van informatievrijheid, meningsverscheidenheid en mediapluriformiteit – het onderwijs en de cultuur de toepassing van bijzondere voorschriften voor deze diensten [rechtvaardigt]”.

In lijn met het voorgaande bepaalt artikel 154 van het Mediadecreet thans – in uitvoering van artikel 16 van de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten en de cultuurparagraaf (artikel 167 van het Verdrag van Lissabon (Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (WEU))) – dat de Vlaamse lineaire televisieomroeporganisaties ernaar moeten streven om het grootste gedeelte van hun niet aan informatie, sport, spel, reclame, teletekst en telewinkelen gewijde zendtijd te reserveren voor Europese producties. Krachtens datzelfde artikel 154 van het Mediadecreet moet een aanzienlijk deel ervan daarenboven worden besteed aan Nederlandstalige Europese producties. Een dergelijke maatregel – die ertoe strekt om de positie van het Nederlands te verdedigen en te bevorderen – streeft zoals gezegd een volstrekt legitieme doelstelling na.

⁵ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2, punt 5.2.2 tot en met 5.2.4.

⁶ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/2, punt 5.2.4.

⁷ Zie bijvoorbeeld Hof van Justitie, 5 maart 2009, C-222/07, UTECA, Administración General del Estado, §27, maar ook Hof van Justitie, 28 november 1989, Groener, C-379/87, §19; Hof van Justitie, 13 december 2007, C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium SA, §43; Hof van Justitie, 12 mei 2011, C-391/09, Runevič-Vardyn en Wardyn, §§85-87.

⁸ Zie bijvoorbeeld richtlijn Audiovisuele Mediadiensten, overweging 78 (“Teneinde een actief beleid ten gunste van een bepaalde taal te kunnen voeren, moeten de lidstaten de mogelijkheid behouden om (...)”), maar ook richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten, overweging 26 (“Overwegende dat de lidstaten, ten einde een actief beleid ten gunste van een bepaalde taal te kunnen voeren, de mogelijkheid moeten behouden om (...)”) en richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997 tot wijziging van richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten, overweging 44 (“dat het de lidstaten vrij staat om omroeporganisaties die onder hun bevoegdheid vallen, meer gedetailleerde of strengere regels op te leggen op de gebieden die bij deze richtlijn worden gecoördineerd, met inbegrip van, onder andere, regels betreffende de verwezenlijking van doelstellingen op het gebied van taalbeleid”). In dezelfde lijn bepaalt artikel 2.2.(g) van de Dienstenrichtlijn 2006/123/EU uitdrukkelijk dat zij “geen afbreuk doet aan de maatregelen die op communautair of nationaal niveau en in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht zijn genomen ter bescherming of bevordering van culturele of linguïstische verscheidenheid of de pluriformiteit van de media”.

Er kan evenwel niet worden ontkend dat de creatie en/of aankoop van Nederlandstalige Europese producties, zoals bepaald in artikel 154, tweede lid, van het Mediadecreet, voor de televisieomroeporganisaties aanzienlijke investeringen met zich meebrengt. Bepaalde functionaliteiten verstoren het free-to-airmodel in die mate dat het moeilijk wordt om nog voldoende Nederlandstalige Europese producties te blijven aanbieden.

Bij een ongewijzigd mediabeleid is een verschraving van het Vlaamse televisielandschap met minder (kwalitatieve) Nederlandstalige Europese producties onvermijdelijk. Ook de sectorraad Media benadrukte in haar advies dat zij “bezorgd is over het feit dat het ecosysteem onder druk staat.”. Niet-duurzame innovatie zet het ecosysteem, volgens de sectorraad, bovendien nog verder onder druk, “wat uiteindelijk riskeert te leiden tot minder kwaliteit, keuze en mogelijkheden voor de televisiekijker in Vlaanderen.”. De sectorraad Media onderschrijft daarom de noodzaak van het veiligstellen en stimuleren van het hoge kwaliteitsniveau van het Nederlandstalige free-to-air audiovisuele aanbod⁹.

Daartoe is het noodzakelijk dat de televisieomroeporganisaties, bij het bepalen van hun free-to-airmodel, in voldoende mate kunnen vertrouwen op het basisuitgangspunt dat een lineair televisieprogramma simultaan, onverkort en in haar geheel, en ongewijzigd wordt doorgegeven en bekeken, alsmede dat er in het kader van de doorgifte van deze programma's door de dienstenverdelers geen functionaliteiten worden toegevoegd die de aard en het opzet van de dienstverlening van deze omroeporganisaties aan de eindgebruikers doorkruisen en in gevaar brengen.

In het licht van deze overwegingen is het volgens de indieners legitiem, pertinent en evenredig om voor de televisieomroeporganisaties die onder artikel 154, tweede lid, van het Mediadecreet investeren in Nederlandstalige producties, de controle op het programmasignaal van hun lineaire televisieprogramma's te verzekeren door middel van de bepaling dat het aanbieden, door de dienstenverdelers, van functionaliteiten met betrekking tot deze programma's, een voorafgaande, uitdrukkelijke en bijzondere toestemming vereist vanwege de betrokken omroeporganisatie. Deze regeling is uiteindelijk in het belang van alle betrokken partijen: de omroeporganisaties, de dienstenverdelers, de productiesector en de kijker. Daarenboven zal de regeling toelaten om de inkomsten die desgevallend voortvloeien uit een akkoord tussen een omroeporganisatie en een dienstenverdelers betreffende een functionaliteit – met inachtneming van artikel 154 van het Mediadecreet – bij voorrang te investeren in het aanbieden van Nederlandstalige Europese producties. Op deze manier kunnen immers kwalitatieve, kosteloze (free-to-air) televisieprogramma's ten behoeve van de eindgebruikers worden aangeboden.

Hierbij werd erover gewaakt dat de toestemmingsregeling – in het belang van de gevestigde dienstenverdelers, alsmede in het belang van de nieuwe dienstenverdelers die willen toetreden tot de markt – niet verder reikt dan noodzakelijk. Meer bepaald werd ervoor gekozen om de toestemmingsregeling uitdrukkelijk te beperken tot de televisieomroeporganisaties die, in het licht van de beoogde doelstellingen, behoefte hebben aan deze maatregel. Voor de overige televisieomroeporganisaties (die aldus geen beroep kunnen doen op de toestemmingsregeling) heeft de toestemmingsregeling immers hoogstens een marginale meerwaarde. Deze omroeporganisaties zijn immers niet in hoofdzaak gericht op de Nederlandstalige markt en hun free-to-airmodel heeft het vrijwaren van een kwalitatief Nederlandstalig aanbod niet tot doel. Zodoende werd getracht om een rechtvaardig evenwicht te bereiken tussen de belangen van de omroeporganisaties en de dienstenverdelers.

Het aldus geamendeerde voorstel van decreet komt daarbij tegemoet aan de vereiste van de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten dat “in het licht van nieuwe transmissietechnologieën voor audiovisuele mediadiensten een wettelijk kader inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten rekening [moet] houden met de effecten van structurele veranderingen, de verspreiding van informatie- en communicatietechnologieën (ICT) en technologische ontwikkelingen op businessmodellen, in het bijzonder de financiering van commerciële omroep, en moet worden gezorgd voor optimale concurrentievoorwaarden en rechtszekerheid voor Europese informatietechnologie en Europese mediabedrijven en -diensten, alsmede voor eerbiediging van de culturele en taalkundige verscheidenheid”¹⁰.

De indieners willen er met het geamendeerde voorstel van decreet ook voor zorgen dat de evenwichten in de mediasector niet helemaal verloren gaan. In het initieel voorstel was het mogelijk dat de omroepen een functionaliteit van de distributeurs zouden kunnen tegenhouden door simpelweg de onderhandelingen te weigeren. Daarom hebben de indieners ervoor gekozen om het de facto vetorecht toch te vermijden in het nieuwe artikel 180, §3, vervat in amendement nr. 1, en de televisieomroeporganisaties ertoe aan te zetten te onderhandelen met de dienstenverdelers met het oog op het sluiten van een overeenkomst, tenzij zulks niet kan worden toegestaan om de redactionele integriteit van het signaal van de televisieomroeporganisatie niet in het gedrang te brengen.

⁹ Advies van de sectorraad Media van 28 januari 2013 betreffende het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, pagina 4 en 6.

¹⁰ Overweging 4 die de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten 2010/13/EU voorafgaat.

Het voorstel van decreet stelt daarom dat alle partners te goeder trouw moeten onderhandelen. Wanneer een akkoord uitblijft, kunnen de onderhandelende partijen een bemiddelingsprocedure starten waarbij aan de Vlaamse Regulator voor de Media een coördinerende rol wordt toegewezen. Wat de concrete uitwerking van de aangepaste regeling betreft, wordt tot slot nog het volgende opgemerkt:

- het voorgestelde artikel 180 van het Mediadecreet werd zo gestructureerd dat in de (nieuwe) eerste vier paragrafen van artikel 180 de (nieuwe) verplichtingen voor de dienstenverdelers worden opgenomen die door het voorstel van decreet worden ingevoegd, en dat vervolgens in de vijfde en zesde paragraaf de reeds bestaande verplichtingen (het huidige eerste en tweede lid van artikel 180) – ongewijzigd – worden hernomen. Deze herschikking heeft wel tot gevolg dat de kruisverwijzingen naar artikel 180, opgenomen in artikel 216, §3, en 218, §3, van het Mediadecreet, moeten worden aangepast. Hiertoe werden wijzigingsbepalingen in artikel 3 en 4 van dit amendement toegevoegd;
- in de eerste paragraaf van artikel 180 wordt de eerste verplichting voor de dienstenverdelers opgenomen. Deze verplichting bestaat weliswaar reeds in het Mediadecreet voor bepaalde dienstenverdelers en ten aanzien van bepaalde (must carry) omroepprogramma's, maar zoals ze nu bestaat, realiseert ze slechts ten dele de bescherming van de signaalintegriteit van de televisieomroeporganisaties en bood het Mediadecreet dus onvoldoende waarborgen. Het voorstel van decreet veralgemeent daarom de bestaande verplichting tot alle dienstenverdelers en tot alle lineaire televisieomroepprogramma's (en hun bijbehorende diensten), onafgezien van de verplichte of facultatieve doorgifte van de lineaire televisieomroepprogramma's door de dienstenverdelers in uitvoering van de artikelen 186 en 187 van het Mediadecreet. In deze paragraaf wordt tevens verduidelijkt dat de doorgifte van de betrokken lineaire televisieomroepprogramma's simultaan moet zijn (met name "op het ogenblik dat zij worden uitgezonden", formulering in overeenstemming met de formulering van artikel 186, §1, eerste lid, van het Mediadecreet). Tevens wordt verduidelijkt dat de doorgifte van de betrokken lineaire televisieomroepprogramma's niet alleen integraal moet zijn (met name "onverkort en in hun geheel", in overeenstemming met de formulering van artikel 185, §1, tweede lid, van het Mediadecreet), maar ook ongewijzigd. De ongewijzigde doorgifte houdt in dat de dienstenverdelers zich er moeten van onthouden om bij de doorgifte van de lineaire omroepprogramma's de lineaire kijkervaring van de eindgebruikers te onderbreken of er voor de eindgebruikers inhoud (zoals beelden, geluiden en/of tekst, inclusief tekens of symbolen) of diensten aan toe te voegen die niet van de betrokken omroeporganisaties afkomstig zijn. Voor de omschrijving van de 'bijbehorende diensten' volstaat het, sinds de laatste wijziging van het Mediadecreet, te verwijzen naar artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin. In de laatste zin van dezelfde paragraaf wordt verduidelijkt ten aanzien van welke lineaire televisieomroepprogramma's de eerste verplichting voor de dienstenverdelers geldt, met name ten aanzien van de lineaire televisieomroepprogramma's die deel uitmaken van het aanbod van omroepdiensten in de Vlaamse Gemeenschap. De bewuste formulering ligt in de lijn van de formulering van artikel 177, eerste lid, van het Mediadecreet;
- in de tweede paragraaf wordt ook de tweede verplichting voor de dienstenverdelers opgenomen, die in het verlengde ligt van de eerste verplichting. Deze tweede verplichting geldt als een bijzondere aanvulling op de eerste verplichting. Voorts wordt in deze paragraaf thans nader verduidelijkt wat verstaan moet worden onder het begrip 'functionaliteit'. Het gaat met name om de mogelijkheid die een dienstenverdelers aan de eindgebruiker biedt om de betrokken lineaire televisieprogramma's op niet simultane wijze, op niet onverkorte wijze en niet in hun geheel of op niet ongewijzigde wijze te bekijken. Ten slotte wordt in de tweede paragraaf opnieuw de koppeling gemaakt naar de Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154 van het Mediadecreet. Als de omroepen extra middelen verkrijgen uit de overeenkomsten met de dienstenverdelers in uitvoering van dit decreet, dan moeten die bij voorrang dienen voor het bevorderen van de Nederlandstalige Europese producties;
- in de derde paragraaf wil het voorstel van decreet, zoals bevestigd in het advies van de sectorraad, de televisieomroeporganisaties de mogelijkheid geven om de gevolgen te evalueren die een functionaliteit op hun signaal kan hebben, hetgeen hen in staat moet stellen om een open en evenwichtige dialoog met de dienstenverdelers aan te gaan en aldus te streven naar duurzame innovatie, rekening houdend met hun rechtmatige belangen. De omroeporganisaties mogen de toestemming voor het aanbieden van deze functionaliteiten en hun modaliteiten vanzelfsprekend niet op een oneigenlijke wijze weigeren. Het toestemmingsrecht moet te goeder trouw worden uitgeoefend, op straffe van rechtsmisbruik;
- de vierde paragraaf faciliteert voor het geval er geen overeenstemming kan worden bereikt tussen de betrokken dienstenverdelers en de betrokken televisieomroeporganisatie, een beroep door de betrokken partijen, op een bemiddelingsprocedure. Een dergelijk mechanisme creëert voor beide partijen (dienstenverdelers en televisieomroeporganisaties) de ruimte om tot een evenwichtig en onderhandeld akkoord te komen dat in geen geval mag leiden tot een stijging van de kostprijs voor de consument. In deze bemiddelingsprocedure kan de meest gerede partij een verzoek richten tot de Vlaamse Regulator voor de Media om de bemiddelingsprocedure op te starten. De Vlaamse Regering stelt een aanvullend kader op. De bemiddelingsprocedure doet in deze context geen afbreuk aan de mogelijkheid voor beide partijen om alsnog een beroep te doen op de bevoegde rechtscolleges;

- in het nieuwe artikel 5 van dit decreet wordt nog duidelijk gemaakt dat dit decreet niet kan ingrijpen in lopende contracten of overeenkomsten. De gevolgen van dit decreet zullen daar pas spelen als de overeenkomst tot een einde komt;
- in het nieuwe artikel 6 wordt een overgangsmaatregel uitgewerkt. Dienstenverdelers die vandaag al functionaliteiten aanbieden zoals bedoeld in artikel 180, §2, hebben tot zes maanden na inwerkingtreding van dit decreet de tijd om voor die functionaliteiten een overeenkomst te sluiten met de desbetreffende omroepen. Is na die termijn geen overeenkomst bereikt, dan vervalt het recht om deze functionaliteit te gebruiken en kan de dienstenverdelers of de televisieomroeporganisatie vervolgens de bemiddelingsprocedure zoals bepaald in paragraaf 4 van dit decreet, opstarten. Teneinde de bemiddelingsprocedure te kunnen in werking stellen, is een besluit van de Vlaamse Regering vereist dat de nadere regels van de procedure bepaalt. Derhalve wordt ervoor geopteerd om de inwerkingtreding van de bepaling aangaande de bemiddelingsprocedure te laten samenvallen met de inwerkingtreding van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering.

Wat de overige opmerkingen betreft die door de Raad van State werden geformuleerd, zijn de indieners van mening dat het voorstel van decreet geen verdere inhoudelijke aanpassingen of toelichting vergt.

De indieners verwijzen voor het overige naar de toelichting die ter zake bij het voorstel van decreet werd verstrekt¹¹.

■

¹¹ *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/1, 2 en verder.